రాజేంద్ర

భాగవతుల కుటుంబరావు

ఆఘమేఘాలమీద రైల్వేస్టేషనుకి చేరుకునేసరికి ప్లాట్‌ఫారంమీద రైలు కదలడానికి సిద్ధంగావుంది. హడావుడిగా పెద్ద పెద్ద అంగలేసుకుంటూ మధ్య మధ్యలో పరిగెడుతూ కోచ్ నంబరు చూసుకుని ముందుగా సూట్‌కేస్ పడేసి ఆ తర్వాత నేను ఎక్కేసరికి గార్డు విజిల్‌వేసాడు. ఒక క్షణంపాటు నిలబడే రిలాక్స్ అయ్యాను. గుండె వేగంగా కొట్టుకోవడం తెలుస్తోంది నాకు. అప్రయత్నంగా నవ్వొచ్చింది. నే నెప్పుడూ యింతే. ప్రతి పనికీ చివరి క్షణందాకా తాపీగా కూర్చుని తాత్సారంచేసి, ఇక అప్పుడు హడావుడిపడ్తుంటాను. రైలు కదలగానే మెల్లగా సూట్‌కేస్ చేతులోకి తీసుకుని ముందుకు నడిచి నా బెర్తు నంబరు చూసుకుని సూట్‌కేస్ పడేసి తలకింద చేతులుపెట్టుకుని మేను వాల్చాను. మెల్లగా నా దృష్టిని చుట్టుపక్కలకి మరల్చాను. నా ఎదురుగా బెర్తులో ఒకావిడ అటువైపు తిరిగి పడుకునివుంది. ఇంకో బెర్తులో ఇద్దరు చిన్న పిల్లలు పడుకున్నారు. రాత్రి పదకొండు దాటింది. రాత్రి పన్నెండు. మళ్ళీ ప్రొద్దుటే అయిదింటికిలేవడం – ఇలా క్షణం తీరికలేకుండా అయింది. ఇలాంటి సెమినార్లకీ, గోష్ఠులకీ వెళ్ళడానికి తప్ప సాధారణంగా భార్యా పిల్లల్నీ వదిలివెళ్ళడం చాలా అరుదు..... నా మనసు యింటిమీదకు మళ్ళింది. వసంతా పిల్లలూ ఎలా వున్నారో. అమ్మాయి అయితే అసలు నేను లేకుండా ఒక్కరోజు కూడా వుండలేదు. నేనంటే తగనిబెంగ. వాళ్ళమ్మని ఎన్నిఎన్ని తిప్పలుపెడ్తుందో.... ఆలోచనల్లో నాకు నిద్రపట్టేసింది. మగత నిద్రలో ఏదో గొంతు వినబడ్తుంది. యిదూ నిద్రలే! ఇంకెంతసేపు మొద్దులా పడుకోవడం, ప్రణూ నువ్వులే. అది సుపరిచితమైన గొంతులాగే అనిపిస్తుంది. ఇంతలో కీచుమంటూ సడన్‌బ్రేక్ శబ్దంతో రైలాగింది. ఆ కుదుపుకు ఒక్కసారిగా మెలుకువొచ్చి కళ్ళు తెరిచాను. ఎదురుగా కనబడ్డ దృశ్యంచూసి కళ్ళు నులుముకుని మళ్ళీ చూసాను. అంతే..... నామతు ఎగిరిపోయింది. గుండె ఓ క్షణం కొట్టుకోవడం

యధాలాపంగా నన్ను చూసిన భావన ఒక్కసారిగా పులిక్కిపడి సంభ్రమాశ్చర్యాలతో కళ్ళు పెద్దవిచేసి చూసింది. అబ్బ..... ఎంత అందంగావుంది ఆ కళ్ళలో కాంతి ఇంకా చెక్కుచెదరలేదు అప్పుడు సన్నగా నాజూగ్గావున్న భావన ఇప్పుడుకాస్త ఒళ్ళుచేసి నిండుగావుంది. అప్పుడు ముగ్ధ. ఇప్పుడు ప్రౌఢ. ఎప్పుడు అందంగా వున్నదీ నిర్ణయించడం చాలా కష్టం. అలా ఒకర్నొకరు ఎంతసేపు చూసుకున్నామో తెలీదు. 'మమ్మీ. నాకు మెలుకువొచ్చేసింది. బ్రష్ చేసుకుంటాను. బాత్రూమ్‌కి తీసుకెళ్ళు' అని పిల్లాడు భావనని కుదుపుతూంటే ఇద్దరం ఇహలోకంలోకి వచ్చాము. 'బావున్నావా భావనా.....' అన్న మాటలు నా హృదయంలోంచి మార్దవంగా వచ్చాయి. సమాధానంగా కళ్ళతో నవ్వుతూ తలూపింది. పిల్లలిద్దరి గొడవా ఎక్కువైంది. నిద్రలేచాక బ్రష్‌చేసుకోకుండా ఆస్వాదించిన వాడిని బహుశా నే నొక్కడినేనేమో. యూనివర్సిటీ పార్కులో ఎంట్రన్స్‌లోనే ఓ పక్కగా కూర్చునేవాళ్ళం..... ముందున్న జీవితాన్ని గురించి ఎన్ని కలలు .... ఎన్ని ఆశలు . ఎన్ని ప్రణాళికలు. వీటినిగురించి నేను ఎక్కువగా మాట్లాడుతుంటే భావన మితంగా మాట్లాడుతూ అప్పుడప్పుడు నా చేతిని తన చేతుల్లోకి తీసుకుని అరచేతిని అతి మృదువుగా స్పృశిస్తూ ఎంత మధురంగా నా కళ్ళల్లోకి చూసేది మమ్మల్ని చూసి చాలామంది విద్యార్థులు నవ్వుకునేవాళ్ళు వయసు ఆకర్షణలకి లోబడి కేవలం శారీరక వాంఛల్ని తీర్చుకోవడంకోసం స్నేహం అనే ముసుగుని కప్పుకుని చీకటిపడుతున్న వేళకు పార్కులోపలికి వెళ్ళి ఎప్పుడో బయటికి తిరిగివచ్చేతరహాకి చెందిన విద్యార్థీ విద్యార్థినులకి మా వైఖరి ఏమిటో అంతుబట్టేదికాదు. చాలామంది నన్ను ఒంటరిగా దొరకబుచ్చుకుని అడిగేసేవాళ్ళు.

అంతా గాఢ నిద్రలో వున్నారు. పూర్తిగా మూసుకో బడని కిటికీ సందుల్లోంచి చల్లటిగాలి మేనుకి తగుల్తోంది, అహా.... ఎంత హాయిగావుంది. వారం రోజుల్నుంచీ అసలు విశ్రాంతే కరువైంది. ప్రొద్దున ఎనిమిది గంటలకి గోష్ఠులూ చర్చలూ మొదలైతే అయిపోయేసరికి రాత్రి ఎనిమిది. ఆ తర్వాత మరునటిరోజు కార్యక్రమానికి ప్రిపేర్ అయ్యేసరికి ఆగిపోయింది. ఆ తర్వాత కొట్టుకుంటున్న గుండె చప్పుడు లయబద్ధంగాలేదు. కాళ్ళల్లో సన్నటి ఒణుకు..... గుండెల్లో తీయనిబాధ..... ఈ పదేళ్ళలోనూ యిలాంటి పరిస్థితి నేను దాదాపు మరచిపోయాను. యవ్వనం తొలి రోజుల్లో ప్రేయసిని చూడగానే వచ్చే కలవరం అది. ఆ ఎదురుగా వున్నది. నా ప్రేయసి..... భావన.

ఎక్కువసేపు వుండరనుకుంటా...... ఇప్పుడే వస్తానన్నట్టు కళ్ళతో చెప్పి పిల్లల్నీ చెరోచేత్తో నడిపించుకుంటూ వాష్‌బేసిన్‌వైపు నడిచింది భావన.

అంత చక్కని భావ ప్రకటనాపూరితమైన కళ్ళని ఏన్నాళ్ళకి చూసాను. భావన నోటితో చాలా తక్కువ మాట్లాడేది. ఆమె మనసుని కళ్ళు అద్దం పట్టేవి. ఆ భావని అర్థం చేసుకుని ఆ అనుభూతిని పూర్తిగా 'ఇదెక్కడి సత్తెకాలపు ప్రేమరా బాబూ మీది? ఒకరెదురుగుండా ఒకరు కూర్చుని కళ్ళలోకి చూసుకుంటూ కాలం గడిపెయ్యడం. ఓ ఎంజాయ్‌మెంటులేదు – పాడూలేదు......' సమాధానంగా నవ్వి తప్పుకునేవాణ్ని నేను. లోలోపల మాత్రం వాళ్ళ మాటలకి సమాధానం చెప్పుకునేవాడిని. వాళ్ళకి శరీరాన్ని బ్రతికించుకోవడానికి మాత్రమే గుండె.

'టిప్పుసుల్తాన్ కత్తి' ఒక్కటే మిగిలింది!

అది ఫిబ్రవరి 8వ తేదీ....

రాత్రి పది గంటల సమయం.

మైసూరు ప్రీమియర్ స్టూడియోలోకి అడుగు పెట్టిన వారికి ఒక ఫ్లోర్‌లో శ్మశానవాటిక కనిపించింది.

అది ఏ చిత్రం కోసమో వేసిన సెట్టింగ్ కాదు. ప్రముఖ నటుడు సంజయ్‌ఖాన్ టి. వి. కోసం నిర్మించ తలపెట్టిన 'ది సోర్డ్ ఆఫ్ టిప్పుసుల్తాన్' (టిప్పుసుల్తాన్ ఖడ్గం) అన్న సీరియల్ చిత్రీకరణ సెట్టు మీద జరిగిన ఘోరమైన అగ్నిప్రమాద దృశ్యం.

ఆ ప్రమాదంలో ఆ సెట్‌లో పనిచేస్తున్న సుమారు 200 మందిలో నలుగురు స్త్రీలతో సహా 48 మంది ఆహుతి కాగా అనేకమంది గాయపడ్డారు.

టిప్పుసుల్తాన్ పాత్రధారి సంజయ్‌ఖాన్ తీవ్ర గాయాలకు లోనై ఆస్పత్రిలో వున్నాడు. ఇంత దారుణం జరిగినప్పటికీ 'టిప్పు సుల్తాన్ కత్తి' మాత్రం చెక్కు చెదరలేదు. అలాగే వుంది.

ప్రమాదం జరిగినతీరు...

టిప్పుసుల్తాన్ వివాహ మహోత్సవం సందర్భంగా ఆనందోత్సాహాలతో బాణసంచా కాలుస్తుండగా చిచ్చుబుడ్డి ప్రేలిపోయి, పూర్తి గ్రామీణ వాతావరణం ఉట్టిపడేలా తయారు చేసిన ఆ సెట్టింగ్ కన్నుమూసి తెరిచేలోగా బూడిదైపోయింది.

ఈ సెట్టింగ్‌కు రూపకల్పన చేసిన కలేల్‌కర్ (పాకీజా ఫేమ్) తన సహచరులను రక్షించబోయి పాపం! మృత్యువాత పడ్డారు.

బాణసంచాలు "ఫ్లోర్" మీద కాల్చేందుకు ఖాన్ ఎందుకు సాహసించారని పలువురు ప్రశ్నిస్తున్నారు.

ఏదేమైనా భారత చలనచిత్ర పరిశ్రమలోనే అత్యంత విషాదకరమైన ఈ సంఘటన అందరినీ కలిచివేసింది. అందరూ మెచ్చే విధంగా సీరియల్‌ను చిత్రీకరించాలన్న సంజయ్‌ఖాన్ తలంపు ఈ విషాద సంఘటన రూపంలో ముగిసిపోయింది.

సాంకేతిక సిబ్బంది ఒక వైపు హెచ్చరిస్తున్నప్పటికీ నిర్మాతల మొండి వైఖరే ఈ దారుణానికి కారణమైందంటున్నారు పరిశ్రమలోనివారు.

మరణించిన వారిలో ఎక్కువ మంది జూనియర్ ఆర్టిస్టులు, ఎక్స్‌ట్రా వేషాలు వేసేవారేనట.

తన యూనిట్ సభ్యులను రక్షించబోయి 65 శాతం పైగా కాలిన గాయాలతో యిప్పటికీ ఆస్పత్రిలో చికిత్స పొందుతున్న సంజయ్‌ఖాన్‌కు ప్రాణాపాయం తప్పించుకున్నారు డాక్టర్లు. కాని తీవ్ర గాయాలకు లోనై [illegible] తప్పు [illegible] అనుమానాన్ని [illegible] టిప్పుసుల్తాన్ పాత్రగా నటిస్తున్న [illegible] పేరుకి [illegible] అనంత్ మహాదేవన్, ముఖేష్ మెరుగైన వైద్యం [illegible] అనవసరమైన ప్రమాదంలో చిక్కుకోకుండా అవసరమైన [illegible] పని చేసే [illegible] తగినంత భద్రతా ఏర్పాట్లు చేయాల్సిన [illegible] కాదన్న అవసరం [illegible] ప్రమాదం [illegible] యిప్పుడు [illegible] ఈ [illegible] సంజయ్‌ఖాన్ మీదా, ఆ స్టూడియో ప్రతినిధులపై [illegible] కేసులు పెట్టారు. టిప్పుసుల్తాన్ [illegible] అయితే [illegible] మాత్రాన మరణించిన వారు తిరిగి రారు కదా! [illegible] మాత్రం చెక్కు చెదరక మిగిలిపోయిందట. మరి సీరియల్ పేర్[illegible] మిగిలిన నగా, నట్రా అక్కడ స్టూడియోలో పనిచేసే వాళ్ళూ, పిళ్ళూ కాజేశారట. ఇది కదా మానవ నైజం!

– తిలక్

మాకు హృదయాన్ని రక్షించుకోవడానికి మాత్రమే శరీరం. ఎటొచ్చీ ఈ విషయాన్ని వాళ్ళకి చెప్పేవాణ్ని కాదు. చెప్పినా వాళ్ళకి అర్ధంకాదు. పైపెచ్చు నవ్వుతారు కూడా.

పిల్లల్ని నడిపించుకుంటూ భావన వచ్చేసరికి నాలోని ఆలోచనలు తేలిపోయాయి. డబుల్ బేరర్ ఫ్లాస్కులో ఒకవైపునుంచి పాలు కప్పుల్లోకి వొంపి పిల్లలిద్దరికీ ఇచ్చింది. ఫ్లాస్కు మూతతో మూసి ఓ క్షణం నావైపు చూసి 'బ్రష్‌చేసుకున్నారా?' అని అడిగింది. 'ఇంకాలేదు. ఇప్పుడే చేసుకొస్తాను' అని సూట్‌కేస్ తెరిచి టూత్‌బ్రష్, పేస్ట్ తీసుకుని నిలబడ్డాను. భావన నాతో మాట్లాడ్డం గమనించిన పిల్లవాడు మమ్మీ నీకు ఈ అంకుల్ తెలుసా అన్నాడు. సమాధానంగా తలాడించింది భావన. పిల్లాడి బుగ్గమీద చిటికేస్తూ 'నీ పేరేమిటి బాబూ' అన్నాను. 'యశస్వి' అన్నాడు కాస్త స్పష్టంగా పలకడానికి ప్రయత్నిస్తూ. వెంటనే పాపవైపు తిరిగాను. నేను అడక్కుండానే నా పేరు 'ప్రణతి' అంది పాప అదిరిపడి గిరుక్కున భావనవైపు తిరిగాను. అప్పటికే ఆమె నావైపు చూస్తోంది. అప్పటి మా పరిస్థితినీ, భావోద్వేగాన్నీ ఏ మేధావీ నిర్వచించలేడు. ఏ కవీ వర్ణించలేడు కానీ భావన కళ్ళు మాత్రం అద్దంపడుతున్నాయి.

యాంత్రికంగా వాష్‌బేసిన్‌వైపు అడుగులేసి బ్రష్‌చేసుకుంటున్నాను. మెల్లగా హృదయపు ముడుత లు విప్పుకుంటున్నాయి. మదిలో ఓమూల పదిలంగా దాచుకున్న భావన గుండెలంతా నిండుతోంది..... ఆ రోజుని తను మరచిపోలేదు. నా కన్న ముందుగా పార్కుకొచ్చి కూర్చుంది భావన. నేనొచ్చినప్పటినుంచీ ఏదో చెప్పబోయి ఆగి తటపటాయిస్తోంది. మధ్య మధ్యలో హాండ్‌బ్యాగ్ తెరవబోయి ఆగిపోతోంది. విషయం ఏదో వుందని అర్ధం అయిందినాకు. అదే అడిగాను. భావన ఓ పట్టాన బయటపడలేదు. చివరికి నా బలవంతం మీద బ్యాగ్ తెరిచి మడతపెట్టిన ఓ గులాబిరంగు కాగితం బయటికి తీసింది. కొంచెం చొరవచేసి ఆమె చేతుల్లోంచి లాక్కుని మడతవిప్పాను. ఆ కాగితంలో రెండు వరుసల్లో వివిధ పేర్లు వ్రాసివున్నాయి. అక్షరాలు గుండ్రంగా పొందికగా వున్నాయి. అవి భావన అక్షరాలే. ఒక వరుసలో ఆడ పేర్లూ మరో వరుసలో మగపేర్లూ ఉన్నాయి. అన్నీ ఓసారి చూసి భావనవైపు తిరిగేసరికి ఆమె తల వంచుకునివుంది.

'ఎవరికోసం ఈ పేర్లు మీ అక్కకోసమా' అన్నాను. ఆమె అక్కకి డెలివరీ రోజులని అంతకుముందు నాతో అన్నట్లు గుర్తు. 'ఎవరికోసమో అయితే మీకెందుకిస్తాను?' అంది తలెత్తి ఒకసారి. అప్పుడుగానీ ఆమె ముఖాన్ని నేను పరీక్షగా చూడలేదు. అమితమైన సిగ్గు ముఖమంతా చోటు చేసుకుంది. అసలే గులాబివర్ణంలో వుండే ఆమె ముఖం ఆ క్షణంలో చిత్రకారుడి కుంచెకి కూడా అందని వింత శోభల్ని వెదజల్లుతోంది. విషయం అప్పటికి అర్ధమయింది నాకు. మెల్లగా ఆమెకి కొంచెం దగ్గరగా జరిగి ఒక్కొక్కపేరులోని వంకలెంచడం ప్రారంభించాను. ఆమె కొన్నింటికి నవ్వింది. కొన్ని వంకలకి తాను ఏకీభవించడం లేదన్నట్లుగా తల తిప్పింది. కొన్నింటికి తనూ చిన్నగా కామెంట్స్ చేసింది. చివరికి మేం ఏకగ్రీవంగా సెలెక్ట్ చేసిన పేర్లు మగపిల్లల లిస్టులో యశస్వి, ఆడపిల్లల లిస్టులో ప్రణతి మెల్లగా బ్యాగ్‌లోంచి పెన్నుతీసి ఆ రెండుపేర్లూ అండర్‌లైన్ చేసింది. మెల్లగా ఆ కాగితం తన బ్యాగ్‌లో పదిలపరచుకుంది. ఆమెను చూస్తూ నవ్వుతూ అన్నానప్పుడు. 'మనకి ఒక ఆడపిల్లా, ఒక మగపిల్లాడూ మాత్రమే పుడ్తారని గ్యారంటీ ఏమిటి? వరుసగా మగపిల్లలో లేకపోతే వరుసగా ఆడపిల్లలో పుట్టొచ్చుగా? కాబట్టి ఓ అరడజను ఆడపిల్లల పేర్లూ, ఓ అరడజను మగపిల్లల పేర్లూ అండర్‌లైన్ చెయ్యి' నా మాటలకి వచ్చే నవ్వుని ఆపుకుంటూ కోపం నటిస్తూ గట్టిగా నా భుజంమీద గిచ్చింది.

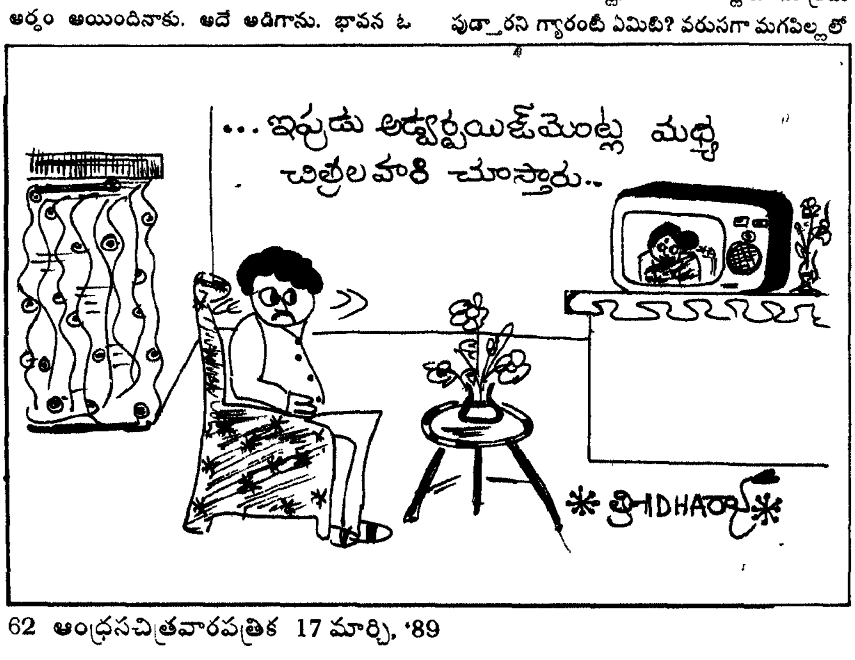

రైలు సడన్‌బ్రేక్ కుదుపుకి పడబోయి తమాయించుకున్నాను. చూస్తే బ్రషింగ్ అయిపోయి చాలాసేపయినట్లుంది. గత స్మృతుల్లోపడి అలాగే వాష్‌బేసిన్ ముందు నిలబడిపోయానన్నమాట చిన్నగా నవ్వుకుని టవల్‌తో ముఖం తుడుచుకుంటూ నా బెర్త్ దగ్గరకొచ్చాను. నన్ను చూసిన భావన ఫ్లాస్కు తెరిచి కాఫీ రెండు కప్పుల్లోపోసి ఒక కప్పు నా చేతికిచ్చింది. ఆమెనుండి ఆ కప్పు అందుకుని మాట్లాడకుండా సిప్‌చేస్తూ ఆమెవంకే చూస్తున్నాను. పాప ప్రణతికి ఓ అనుమానం వచ్చింది. 'మమ్మీ నిద్రలేవగానే బ్రష్ చేసుకోవాలి లేకపోతే నన్ను బాడ్ గర్ల్ అంటావుకదా. మరి ఈ అంకుల్ బాడ్ బోయ్ కదా' అంది. ఆ మాటలకి నాతోపాటు భావన కూడా నవ్వింది..... ఆమె బుగ్గన సొట్టలు.... అలాగే చూస్తూ వుండిపోయాను. నవ్వుతున్నపుడు ఆమెను ఎంతసేపు చూసినా తనివితీరదు. అలా ఆమెను చూస్తూ మళ్ళీ నాకు తెలీకుండానే గతంలోకి వెళ్ళాను.

మా యిద్దరి స్నేహంలో నే నెన్నడూ హద్దులు మీరలేదు. ఒకవేళ హద్దు మీరినా ఆమె వూరుకునే రకమూ కాదు. పుట్టబోయే పిల్లల్ని, వాళ్ళనెలా పెంచడం అనేలాంటి విషయాల గురించి సైతం ఎన్నో ఊహాగానాలుచేసినా, మా యిద్దరిమధ్యా, చూసే జనం అపోహపడనంత కనీసదూరం వుండేది. ఒకసారి మాత్రం పార్కులో చీకటి పడుతుండగా నేనన్న ఏదో మాటలకి ఆమె నవ్వింది...... బుగ్గన అందంగా సొట్టలు.... ఆ అందాన్ని మనసులో ఇముడ్చుకోలేక నా అరచేతితో ఆమె ముఖాన్ని కాస్త దగ్గరగా తీసుకుని ఒకవైపు చెక్కిలిమీద...... ఆ చెక్కిలిమీద పడ్డ సొట్టలమీద అతి సున్నితంగా ముద్దుపెట్టుకున్నాను. దానికామె ఎంత మండి పడిందని, మగాళ్ళ బుద్ధే ఇంతంది. ఆడపిల్లంటే కేవలం శారీరక వాంఛతోనే చూస్తారంది. అసలు ఇలా పార్కుకి రావడం తన బుద్ధితక్కువంది. ఇక తా నెక్కడికీ రానంది- నేను నా తొందరపాటుకు క్షమాపణ చెప్పుకుంటూ ఆమె వెంటపడ్డాను. తను వెళ్ళి బస్ స్టాప్ దగ్గర ఆగి ఇక నన్ను వెళ్ళమని శాసించింది. నేను కొంత దూరం ముందుకు నడిచి వెళ్ళిపోయినట్లు ఆమెను భ్రమింపజేసి కొంత దూరంలో వున్న చెట్టుచాటున నిలబడి ఆమెను గమనించసాగాను. బస్‌స్టాప్‌లో వున్న సిమెంట్ బెంచ్‌పై కూర్చుంది. ఆ క్షణంలో ఆమె ముఖంలోని భావాలు వర్ణనాతీతం. అంతకుముందు పార్కులో జరిగిన సంఘటనని ఆమె నెమరువేసుకుంటోందన్న విషయం స్పష్టంగా తెలుస్తోంది నాకు. మధ్య

మధ్యలో నవ్వుకుంటూ రాగరంజితమ్మైన ఆమె ముఖం ఈనాటికీ గుర్తుంది నాకు. అయితే ఆ తర్వాత ఆ మాత్రం సాహసం కూడా చేయలేదు నేను.

"కాఫీ కప్పిలా ఇస్తారా" అన్న మాటలకి తల విదిలించుకుని తలెత్తి చూసాను. ఎదురుగా నవ్వుతూ భావన. అంతదాకా నా నోటికి ఆనించుకుని ఉన్న కప్పులోకి చూసాను. అందులో ఒక చుక్క కూడా కాఫీ మిగల్లేదు. నా పరధ్యానానికి సిగ్గేసింది. వెంటనే నా వాటర్ బాటిల్‌లోని నీళ్ళతో కప్పు కడిగి కిటికీగుండా బయటికి పారబోసి కప్పు ఆమె చేతి కిచ్చాను. అంతదాకా నన్నే చూస్తున్న భావన కప్పందుకుంటూ నా కళ్ళలోకి చూస్తూ అంది– "ఏ మాత్రం మార్పు లేదు అంబ్సెంట్‌మైండెడ్ ప్రొఫెసర్." ఇది అప్పట్లో ఆమె నాకు పెట్టిన ముద్దు పేరు. కాస్త పరధ్యానంగా ఉన్నప్పుడల్లా నన్నలా పిలిచేది. ఒక క్షణం ఆగి ఎటో చూస్తూ "మీకు పిల్లలెంత మంది" అంది భావన. వెంటనే అన్నాను నేను, ఇద్దరు. ప్రణతి, యశస్వి. ఆడపిల్లే పెద్దది. ఉలిక్కిపడి నా వంక చూడటం ఈసారి భావన వంతయింది. అలా చూసిన ఆమె చూపులు అలాగే నిలచి పోయాయి. పది సంవత్సరాల క్రితం ఒక సంవత్సరం పాటు మా ఇద్దరి మధ్యా మానసికంగా పెన వేసుకు పోయిన అనుబంధం ఆమె కళ్ళలో చదవ గలుగుతున్నాను నేను.

అలా మేం ఒకర్నొకరు ఎంత సేపు చూసుకుంటూ ఉండి పోయామో తెలీదు. మధ్యలో ఏదో స్టేషనులో రైలాగింది. ప్లాట్‌ఫారం మీద గొడవకి నా వైపు నుంచి చూపులు మరల్చి ప్లాట్‌ఫారం వైపు చూసింది భావన. ఒక నిముషం పాటు ఆగి మళ్ళీ రైలు కదిలింది. అప్పుడు మెల్లగా అంది "నేను వైజాగ్‌లో దిగుతున్నాను" అని. నా పక్కలో బాంబు పడ్డట్లయింది. టైమ్ చూసుకున్నాను. ట్రైన్ వైజాగ్ చేరడానికి సరిగ్గా నలభై అయిదు నిముషాల టైముంది. నేను అదే ట్రైనులో ఒరిస్సా వెళ్ళాలి. ముప్పావు గంటలో భావన నన్ను వదిలి పోబో తోందా? ఈ ఆలోచన నాకు భరించలేనిదిగా ఉంది. వెంటనే ఆత్రంగా అడిగాను, "మీ వారేం చేస్తున్నారు" అని. "వైజాగ్‌లో బిజినెస్...' ముక్తసరిగా అంది భావన. ఒక క్షణం ఆగి "నేనేం చేస్తున్నానో తెలుసుకోవా?" అన్నాను. "తెలుసు' అన్న భావన మాటలకి ఆశ్చర్య పోయాను.

"ఎలా?"

"ఈ మధ్య మాగజైన్‌లో ఓ ఆర్టికల్ చదివాను. దానిలో మీ పేరు, రీడర్ ఇన్ సోషియాలజీ అని వ్రాసి ఉంది."

"అది నేనే అని ఎలా అనుకున్నావు. ఒకే పేరుతో ఎంత మందయినా ఉండొచ్చు."

"కానీ నేను ఆ ఆర్టికల్‌ని పూర్తిగా చదివాను కాబట్టి...." భావన మాటలకి నా నోట మాట రాలేదు. నేను సోషియాలజీలో ఎమ్. ఎ. చేస్తుండగా భావన

నలభీమపాకం

నలభీమపాకం

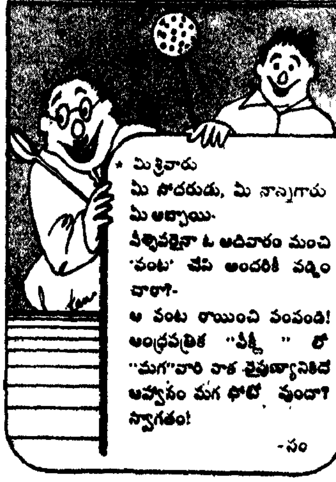

కోకో చాక్లెట్లు

కావల్సిన వస్తువులు :- 5 కప్పులు-పాలు, 1 కప్పు-మైదా, 2న్నర కప్పులు-పంచదార, 3/4 కప్పు-వెన్న, 1/2 కప్పు-కోకో పౌడరు.

తయారుచేయు విధానము :-పాలు, పంచదార రెండు కలిపి బాణలిలో పోసి స్టౌ మీద పెట్టి బాగా దగ్గిర పడేవరకు కలపాలి. అంటే ఇంచుమించు కోవా చేసినట్టుగా రావాలి. ఇది ఉడికే లోపు మైదా, కోకో పౌడరు కలిపి జల్లించుకుని వెన్నలో వేసి బాగా కలపాలి. అప్పుడు ఈ మిశ్రమాన్ని కోవాలా అయిన పాలల్లో వేసి, మళ్ళా కలుపుతూ ఉండాలి. ఈ మిశ్రమం వేసిన వెంటనే కోవా కొంచెం పలచపడుతుంది. అందుకు మళ్ళా గట్టి పడేవరకు త్రిప్పాలి. అంటే అది చేత్తో ముట్టుకుని చూస్తే చేతికి అసలు అంటకూడదు. అప్పుడు ఒక కంచం బోర్లించుకుని దానిమీద కొంచెం నెయ్యి రాసి ఈ గట్టిపడిన కోవానంతా వేసుకుని పూరీల కఱ్ఱతో వత్తితే పళ్ళెం అంతా సమానంగా వస్తుంది. అప్పుడు మనకు కావల్సిన విధంగా ముక్కలు చేసుకోవాలి. ఇవి అచ్చు బజారులో కొన్న కేడ్‌బరీస్‌లా ఉంటాయి. ఒకసారి చేసి చూడండి. కొంచెం ఓపికతో చేస్తే చాలా

బాగుంటాయి. నెల్లాళ్ళు నిలవ ఉంటాయి. కొలతలు చాలా కరక్టుగా ఉండాలి. పళ్ళెం బోర్లించి దానిపై మిశ్రమాన్ని పోయాలి.

-బి. శ్యామసుందరం

కూపన్

ఆంధ్రసచిత్రవారపత్రిక

మగవంటలు – నల"భీమపాకం" శీర్షికకి–

ఈ కూపన్ తప్పక జత చేయాలి ------

పేరు :..

చిరునామా :..

ఫోటో వున్నదా?..

లేదా?..

బి. ఎస్సీ చదువుతూండేది. అప్పట్లో నేను వ్రాసిన వ్యాసాల్ని ఆమె ఫెయిర్ చేస్తూండేది. అప్పుడప్పుడు నా రచనా శైలిని సరదాగా వెక్కిరిస్తూండేది నిజమే నా రచనలు ఆమెకి చాలా సుపరిచితం

టైమ్ చూసుకున్నాను. ఇంకా ముప్పై అయిదు నిముషాలు. ఈ లోగా ఏం మాట్లాడను ఆమెను నేనెందుకు పెళ్ళాడలేక పోయానో తెలియబరచనా? ఫైనలియర్ పరీక్షలయి ఎవరి ఊరుకి వాళ్ళు వెళ్ళిన కొంత కాలానికి ఆమె ఉనికిని తెలుసుకోవడానికి నేనెలా అవస్థలు పడి విఫల మయ్యానో వివరించనా? ఆమె నా ఉనికి గురించి తెలుసుకోవడానికి ఎందుకు ప్రయత్నించ లేదో ఎందుకు ఇంకొకర్ని పెళ్ళాడా ల్సొచ్చిందో ఆమె నుండి తెలుసుకోనా? ఆమె సంసారిక జీవితం గురించి వాకబు చెయ్యనా? నా ప్రస్తుత పరిస్థితుల్ని తెలియబరుచనా?– ఏం చెయ్యగలను ఈ అరగంటలో . నాకేం పాలు పోవడం లేదు... ఆమె వైపు చూసాను. నిశ్చలంగా నిబ్బరంగా నా వైపే చూస్తోంది నాలో భావోద్వేగం ఆగడం లేదు. పది సంవత్సరాలుగా గుండెల్లో దాచుకున్న బరువు ద్రవీకరిస్తోంది. నా కళ్ళలోంచి అప్రయత్నంగా ధారాపాతంగా నీళ్ళొస్తున్నాయి. ఏమిటిది, ముప్పై రెండేళ్ళ జీవితంలో ఎన్నో ఢక్కాముక్కీలు తిని నిబ్బరంగా ఎదురీది జీవితాన్ని సాధించి తెలిసిన వాళ్ళందరిలో ధీరోదాత్తుడిగా పేరు పొందిన నేనేనా ఇలా బేలలా రోదించేది. నాకే అర్థం కావడం లేదు. వర్షిస్తున్న నా కళ్ళలో భావన మసగ్గా కనబడుతోంది.

బుగ్గమీద పడ్డ చేతి స్పర్శతో ఉలిక్కి పడ్డాను. ఎదురుగా భావన మెల్లగా నా బుగ్గల్నీ కనురెప్పల్నీ మృదువుగా తుడిచింది. అప్రయత్నంగా ఆమె చేతిని కళ్ళ కద్దుకున్నాను. ముందుకు వంగి మెల్లగా రహస్యం చెప్తున్నట్టుగా ఒకమాట అంది చూడండి, జీవితంలో ఒక విషయాన్ని సాధించడం అసంభవం అయినపుడు, దానికి బాధపడి మిగిలిన జీవితాన్నీ చీకటిపాలు చేసుకోవడం కన్న సాధించలేనిదాన్ని కనీసం వచ్చే జన్మలోనయినా సాధిద్దామని ఆశ పడుట మంచిది. కదూ..." అంటూ మెల్లగా నా భుజాన్ని వాత్సల్యపూరితంగా తట్టింది. అంతే నా హృదయాంతరాళలో ఇంత కాలం ఏదో ఒకమూల కలుక్కుమని పొడుస్తున్న బాధకి ఉపశమనం కలిగినట్టయింది అజ్ఞానపు చీకట్లని పారద్రోలిన జ్ఞానోదయపు వెలుగు అవతరించి నట్టయింది. మనసులోని తాత్కాలిక జనిత ఉద్వేగం ఆగిపోయింది. ఒక క్షణం సర్దుకున్నాను. జీవితంలో ఇంత విలువైన క్షణాల్ని ఇక వృధా చేయరాదు. నా మనసంతా కళ్ళు చేసుకుని భావనని చూస్తున్నాను. ఆ చూపుల్లో కామం లేదు. మలినం లేదు. ఆ అందాన్ని సొంతం చేసుకుందామనే భావమూ లేదు. కేవలం ఒక అపురూపమైన వస్తువుని, ఒక దేవతని చూస్తున్న భావనే నాలో నిండి ఉంది.

భావన నన్ను చూస్తోంది. మళ్ళీ చూసుకోగలమో లేదో అన్న ఆర్తి కూడా ఆమెలో కనిపిస్తోంది. కానీ ఆ చూపులలోనే భావన లోని గాంభీర్యం, హృదయపు లోతూ ప్రస్ఫుటంగా కనిపిస్తున్నాయి.

రైలు వైజాగ్ ప్లాట్‌ఫారం మీదకి చేరుకుంటుండగా భావన మెల్లగా ప్రశ్నించింది. "మీ శ్రీమతి అనుకూలవతేనా?" దానికి నేను బదులిచ్చాను. "నా సాంసారిక జీవితాన్ని స్వర్గమయం చేసినంత అనుకూలవతి." ఆమె కళ్ళు సంతృప్తితో మెరిశాయి. నేనప్పుడడిగాను "నువ్వు సంతోషంగా ఉన్నావా భావనా" అని సమాధానంగా నవ్వి ఊరుకుంది.

రైలు ప్లాట్‌ఫారం మీద ఆగింది అంతదాకా ఈ లోకాన్నే పట్టించు కోకుండా కిటికీ లోంచి బయటికి చూస్తూ కేరింతలు కొడుతున్న ప్రణతి, యశస్విలు వైజాగ్ చేరుకున్నామని తెలుసుకోగానే వాళ్ళమ్మ చేయి పుచ్చుకుని నాకు గుడ్‌బై చెప్పారు. ఇంతలో ఓ వ్యక్తి కోచ్ నంబరు చూసుకుంటూ లోపలికొచ్చాడు అతని చేతికి లగేజ్ అందిస్తూ "మీ అయ్యగారు రాలేదా" అంది భావన. "లేదు మేడమ్, ఆయనకి అర్జెంట్ పనుండి కారు పంపారు"– అంటూ లగేజ్ దించి పిల్లల చేతులు పుచ్చుకుని ప్లాట్‌ఫారం మీదకి దించాడతను.

అనుకున్న ఘడియ రానే వచ్చింది. అంతవరకూ నిబ్బరంగాఉన్న భావనలో మెల్లగా కలవరం బయలు దేరింది ఒక్క క్షణం నా కళ్ళలోకి లోతుగా చూసింది జీవితాంతం మదిలో దాచుకునే చూపు అది. రైలు దిగి మెల్లగా నడిచి వెళ్తోంది భావన. నాలోని చైతన్యం దూరమవుతోందా అనిపిస్తోంది.

కళ్ళు మూసుకుని వెనక్కి జారిగిల పడ్డాను. ఒక క్షణం ఆగి నిటారుగా కూర్చుని ధ్యానంలోకి వెళ్ళాను నాకు మెడిటేషన్ చేసే అలవాటు ఉండటం ఇలాంటి సందర్భాలలో ఎంతో ఆదుకుంటుంది. కొంత సేపటికి కళ్ళు తెరిచి చూసాను. మనసు నిర్మలంగా ఉంది. ప్లాట్‌ఫారం మీదున్న కొన్ని బొమ్మలు నా కళ్ళబడ్డాయి చాలా అందంగా ఉన్నాయి. ఆ బొమ్మలమ్మే వ్యక్తిని దగ్గరకు పిలిచాను. బేరసారాలేం లేకుండా కొన్ని బొమ్మల్ని కొన్నాను. పిల్లల కోసం కాదు శ్రీమతి కోసం. ఆమెకి ఇలాంటి బొమ్మలంటే ఎంతో ఇష్టం.

అతనికి డబ్బు లిచ్చేసి బొమ్మల్ని జాగ్రత్తగా ఒక చేతి సంచీలో పెట్టు కుంటుంటే నాకో విచిత్రమైన మీమాంస మనసులోకి వచ్చింది. ఎవరు గొప్ప? భావనా? నా శ్రీమతా? వ్యక్తిత్వం విషయంలో ఎవరికి వారే సాటి. జీవితం మీద పరిపూర్ణమైన అవగాహన కలిగి నా పురోభివృద్ధికి అహర్నిశలూ కృషి చేస్తూ ఇంటిని స్వర్గసీమగా మార్చిన నా శ్రీమతి, భావనకేమాత్రం తీసిపోదు. మరి అలాంటప్పుడు ఎవరి ప్రేమ గొప్ప? భావన ప్రేమా? నా శ్రీమతి ప్రేమా?

ఆలోచించిన కొద్దీ ఒక విషయం అనిపిస్తోంది. నా శ్రీమతి ప్రేమ ఐహిక మైనది. సాంసారిక సుఖాల్ని చవి చూసిన ఆ ప్రేమలో తృప్తి ఉంది. ఆ తృప్తే ప్రేమకి పరాకాష్ఠ. అలాంటి పరాకాష్ఠ లేని భావన ప్రేమ అనంత మైనది. నిస్వార్థ మైనది. అపురూప మైనది. అజరామర మైనది. కాబట్టి భావన ప్రేమే గొప్పదేమో? నా యోచన నిజమేనన్నట్టు రైలు కూతేసింది. ●